

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 augustus 2018 met nummer RvVb/A/1718/1171
in de zaak met rolnummer 1718/RvVb/0571/SA

Verzoekende partijen

1. de heer **Guido VEREECKEN**
2. mevrouw **Maria Louisa ADRIAENS**
3. de bvba **TANDARTSENPRAKTIJK VEREECK-ADRIAENS**
4. de heer **Rémy VEREECKEN**
5. mevrouw **Hélène DE POTTER DE TEN BROECK**
6. de heer **Hugo VAN HOOTEGEM**
7. mevrouw **Nicole GUILIAMS**

vertegenwoordigd door advocaat **Sven BOULLART** met
woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 419

Verwerende partij

de **GEWESTELIJKE OMGEVINGSAMBTENAAR** van het
Departement OMGEVING, afdeling Gebiedsontwikkeling,
Omgevingsplanning- en projecten

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen door neerlegging ter griffie op 2 februari 2018 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 5 januari 2018.

De verwerende partij heeft aan de Vlaamse Vervoersmaatschappij De Lijn een omgevingsvergunning verleend voor het wijzigen van de bestaande tramhalte Veergrep in functie van de nieuwe Albatrostram op een perceel gelegen te 9000 Gent, Kortrijksepoortstraat, met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie E, 0000.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 3 juli 2018 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat het verzoekschrift op het eerste gezicht geen omschrijving bevat van de redenen die een schorsing van de bestreden beslissing bij hoogdringendheid zouden verantwoorden en dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht klaarblijkelijk onontvankelijk is.

Met diezelfde beschikking heeft de Voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen ook vastgesteld dat het verzoekschrift op het eerste gezicht geen middel bevat in de zin van artikel 15, 4° Procedurebesluit en dat het beroep op het eerste gezicht klaarblijkelijk onontvankelijk is.

De verzoekende partijen hebben een verantwoordingsnota ingediend.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

1.

In hun verzoekschrift zetten de verzoekende partijen uiteen:

“ ...

GRIEVEN VAN DE VERZOEKERS TEGEN HET BESTREDEN BESLUIT EN OMSCHRIJVING VAN HUN BELANG

Volgens de bewoordingen van het Besluit van 05.01.2018 van de Gewestelijk Omgevingsambtenaar betreft de aanvraag van De Lijn de aanpassing en/of wijziging van de tramhalte “Veergrep” in de Kortrijksepoortstraat dewelke zich situeert ter hoogte van de Kanunnikstraat en het aanleggen van een nieuwe tramhalte in de Kortrijksepoortstraat tussen de Charles de Kerckhovelaan en de Verdedigingstraat, namelijk een perron van 44 meter lang waardoor 9 parkeerplaatsen verdwijnen, daar waar er nu 10 parkeerplaatsen zijn. Er zou dus nog 1 parkeerplaats overblijven.

Deze door de Lijn voorgenomen werkzaamheden situeren zich in de Kortrijksepoortstraat (langs de rechterkant gezien in de richting van het stadscentrum) ter hoogte van de huisnummers gaande van 307 tot 283 tussen de Charles de Kerckhovelaan en de Verdedigingstraat en dit in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, dewelke bestemd is voor wonen, handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf, groene ruimten, sociaal-culturele inrichtingen, openbare nutsvoorzieningen en toeristische voorzieningen.

Volgens de Gewestelijk Omgevingsambtenaar is (overigens zonder enige motivatie) het elimineren van 9 parkeerplaatsen aanvaardbaar.

Hieruit concludeert de Gewestelijk Omgevingsambtenaar dat de aanvraag van De Lijn (voorwaardelijk) voor vergunning vatbaar is.

Op de plaats waar De Lijn de nieuwe tramhalte wenst te bouwen, bevinden zich zoals vermeld thans slechts 10 parkeerplaatsen waarvan er 9 zouden verdwijnen waardoor er slechts nog 1 parkeerplaats zou overblijven.

Dit is voor de verzoekers totaal onaanvaardbaar.

Zij wensen dat de 10 parkeerplaatsen behouden blijven om hun woon- en werkomgeving leefbaar te houden.

Dit is noodzakelijk omdat er ter plaatse waar het tramperron zou komen, buiten deze 10 parkeerplaatsen, gezien de huidige infrastructuur, geen enkele andere mogelijkheid is om te parkeren en/of kortstondig te stationeren voor de bewoners om te laden en te lossen, boodschappen van uit hun wagen naar hun woning te brengen enz. In dit gedeelte van de Kortrijksepoortstraat kan nergens anders dan op de huidige 10 plaatsen worden halt gehouden gelet op het feit dat er in beide richtingen een tramlijn is dewelke vrij moet gehouden worden voor het vlot verloop van het openbaar vervoer.

Daarbij komt dat de 10 actuele parkeerplaatsen onontbeerlijk zijn voor verhuizing, voor levering van diensten en goederen, voor bezoekers, voor vakmannen en voor cliënteel.

Het verminderen van de al zeer schaarse parkeerplaatsen is asociaal voor de bewoners, brengt de leefbaarheid van dit woongebied in gevaar en is daarenboven volstrekt onnodig voor de goede werking van het openbaar vervoer.
...

2.1.

Het Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift in het geval van een vordering tot schorsing een uiteenzetting dient te bevatten van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen bevat.

Op basis van artikel 59/1, §2, tweede lid Procedurebesluit hebben de verzoekende partijen de mogelijkheid gekregen om een verantwoordingsnota in te dienen. In deze nota dienen de verzoekende partijen aan te tonen dat in het initiële verzoekschrift wel degelijk een omschrijving is opgenomen van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is, en dienen zij concreet aan te geven waar en op welke wijze zij die omschrijving in hun verzoekschrift hebben gegeven. Daarnaast dienen zij ook onder meer aan te duiden waar en op welke wijze zij in hun initiële verzoekschrift hun middelen hebben omschreven.

2.2

De verzoekende partijen stellen in hun verantwoordingsnota het volgende:

“...

HET MIDDEL genomen uit de schending van de materiële motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Het verzoekschrift voor de verzoekende partijen gaf reeds aan dat de bestreden beslissing ertoe strekt een nieuwe tramhalte aan te leggen in de Kortrijksepoortstraat tussen de Charles de Kerckhovelaan en de Verdedigingstraat, “namelijk een perron van 44 meter lang waardoor 9 parkeerplaatsen verdwijnen, daar waar er nu 10 parkeerplaatsen zijn. Er zou dus nog 1 parkeerplaats overblijven”.

De verzoekende partijen hebben in het verzoekschrift uitdrukkelijk aangegeven dat het verdwijnen van die 9 parkeerplaatsen voor hen “totaal onaanvaardbaar” is en dat zij “wensen dat de 10 parkeerplaatsen behouden blijven om hun woon- en werkomgeving leefbaar te houden”, alsook dat dit “noodzakelijk” is “omdat er ter plaatse waar het tramperron zou komen, buiten deze 10 parkeerplaatsen, gezien de huidige infrastructuur, geen enkele andere mogelijkheid is om te parkeren en/of kortstondig te stationeren voor de bewoners om te laden en te lossen, boodschappen van uit hun wagen naar hun woning te brengen enz.”. De verzoekende partijen benadrukten ook reeds dat “in dit gedeelte van de Kortrijksepoortstraat” “nergens anders dan op de huidige 10 plaatsen” kan “worden halt gehouden gelet op het feit dat er in beide richtingen een tramlijn is dewelke vrij moet gehouden worden voor het vlot verloop van het openbaar vervoer”. Tenslotte hebben de verzoekende partijen ook uiteengezet dat “[d]aarbij komt dat de 10 actuele parkeerplaatsen onontbeerlijk zijn voor verhuizing, voor levering van diensten en goederen, voor bezoekers, voor vakmannen en voor cliënteel” en dat “[h]et verminderen van de al zeer schaarse parkeerplaatsen” “asociaal” is “voor de bewoners” en “de leefbaarheid van dit woongebied in gevaar” brengt en “daarenboven volstrekt onnodig” is “voor de goede werking van het openbaar vervoer”.

Uit het verzoekschrift blijkt aldus zeer duidelijk dat de verzoekende partijen het verlies van de 9 bestaande parkeerplaatsen als problematisch bestempelen.

Die bezorgdheden konden echter niet aan de vergunningverlenende overheid, de Gewestelijke Omgevingsambtenaar, worden voorgelegd in het kader van de betrokken vergunningsaanvraag vermits de vergunningsaanvraag, die heeft geleid tot de bestreden beslissing, niet openbaar werd gemaakt. De bestreden beslissing bepaalde dienaangaande:

“OPENBAAR ONDERZOEK/RAADPLEGING AANPALENDE EIGENAAR

De aanvraag vereist geen openbaar onderzoek in toepassing van art. 13, 1°, b van het Besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning.”

Dat er geen openbaar onderzoek werd gehouden en de verzoekende partijen hun bezorgdheden niet ter kennis konden brengen van de verwerende partij, ontnemt natuurlijk de plicht die hoe dan ook op de verwerende partij rust om diens beslissing op afdoende wijze te motiveren.

De bestreden beslissing oordeelde op het punt van het verlies van de 9 parkeerplaatsen enkel en alleen dat:

“INHOUDELIJKE BEOORDELING

(...)

Het verminderen van het aantal parkeerplaatsen is aanvaardbaar.”

Net om die reden hebben de verzoekende partijen in het verzoekschrift uitdrukkelijk opgeworpen dat de verwerende partij “het elimineren van 9 parkeerplaatsen aanvaardbaar” acht “overigens zonder enige motivatie”.

Uit het verzoekschrift voor de verzoekende partijen blijkt aldus dat de verzoekende partijen het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing gehekeld hebben voor wat betreft de stellingname dat het verlies van die parkeerplaatsen als aanvaardbaar moet beschouwd worden.

Dat het verzoekschrift voor de verzoekende partijen daarbij niet uitdrukkelijk de schending van de materiële motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur heeft benadrukt, maakt evenwel niet dat middel van de verzoekende partij zou dienen verworpen te worden als zijnde “geen middel” in de zin van artikel 15, 4° Procedurebesluit.

Immers, uw Raad stelt zich dienaangaande soepel op en aanvaardt dat een motiveringsgebrek wordt bedoeld ook al wordt er door de verzoekende partijen niet uitdrukkelijk gewezen op het materieel motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur:

“De verzoekende partij stelt ook expliciet dat de bestreden beslissing “gebaseerd is op verkeerde motieven”, waaruit op voldoende duidelijke wijze blijkt dat naast een schending van artikel 4.2.14, § 2 VCRO, tevens de schending wordt aangevoerd van het materieel motiveringsbeginsel.

Er wordt derhalve minstens één ontvankelijk middel aangevoerd, waardoor de exceptie van de verwerende partij niet kan aangenomen worden.”

Het is niet anders in onderhavige zaak waarbij de verzoekende partijen in het verzoekschrift expliciet gesteld hebben dat de bestreden beslissing “zonder enige motivatie” “het elimineren van 9 parkeerplaatsen aanvaardbaar” acht, waaruit op voldoende duidelijke wijze blijkt dat de schending wordt aangevoerd van het materieel motiveringsbeginsel zodat er minstens één ontvankelijk middel wordt aangevoerd in het verzoekschrift voor de verzoekende partijen.

Uw Raad oordeelde zelfs vrij recent:

“ ...

Niettegenstaande de verwerende en de tussenkomende partij terecht opmerken dat het verzoekschrift niet echt overzichtelijk is en alleszins niet in de gebruikelijke vorm is opgesteld, moet toch worden vastgesteld dat er in het verzoekschrift minstens één ontvankelijk middel kan worden ontwaard.

... ”

De verzoekende partij stelt duidelijk dat ‘de motivering van de Deputatie faalt naar recht’ en dat ‘een beslissing enkel kan steunen op objectieve elementen die uit het dossier blijken’.

Het verzoekschrift in globo genomen, geeft de verzoekende partij ook aan dat de bestreden beslissing vooral steunt op beweringen van de tussenkomende partij als aanvrager en dit ondanks de door haar aangebrachte stukken die net het tegendeel zouden bewijzen.

Aangenomen moet worden dat de verzoekende partij aldus (zonder de regelgeving en/of het beginsel van behoorlijk bestuur in verband met de motivering als dusdanig expliciet te vermelden) op voldoende duidelijke wijze de schending van de motiveringsplicht aanvoert.” (Eigen benadrukking en onderlijning)

... ”

Opnieuw is het niet anders in onderhavige zaak waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift, hoewel dit niet echt overzichtelijk is en niet in de gebruikelijke vorm is opgesteld, duidelijk hebben gesteld dat de verwerende partij als vergunningverlenende overheid “overigens zonder enige motivatie” heeft aangenomen dat “het elimineren van 9 parkeerplaatsen aanvaardbaar” zou zijn, zodat er minstens één ontvankelijk middel kan worden ontwaard uit het verzoekschrift.

De verzoekende partijen hebben aldus overduidelijk een gemis aan motivering gehekelde in de bestreden beslissing. Zonder de regelgeving en/of het beginsel van behoorlijk bestuur in verband met de motivering als dusdanig expliciet te vermelden, hebben de verzoekende partijen in het verzoekschrift op voldoende duidelijke wijze de schending van de motiveringsplicht aangevoerd.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er in het verzoekschrift voor de verzoekende partijen minstens één ontvankelijk middel kan worden ontwaard waar het verzoekschrift het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing heeft opgeworpen waar deze, zonder enige motivering, heeft aangenomen dat het verlies van 9 parkeerplaatsen aanvaardbaar zou zijn.

Het enige middel is dan ook ontvankelijk en gegrond.

... ”

3.1

De verzoekende partijen hernemen in hun verantwoordingsnota in hoofddorde hun grieven die zij reeds hebben geuit in hun initieel verzoekschrift en benadrukken dat daaruit blijkt dat zij het verlies van negen parkeerplaatsen “problematisch” achten. Die grief kan niet aanzien worden als een middel zoals verstaan wordt onder artikel 15 Procedurebesluit. Een middel moet immers minstens bestaan uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partijen wordt geschonden. De verzoekende partijen uiten niet meer dan een eigen mening en bekritisieren daarmee louter de opportuniteit van de bestreden beslissing, wat buiten de bevoegdheid van de Raad valt.

Verder leggen de verzoekende partijen uit dat zij hun “bezorgdheden” niet aan het vergunningverlenend bestuursorgaan kenbaar hebben kunnen maken aangezien de vergunningsaanvraag niet openbaar werd gemaakt. Zij lichten daarbij toe dat het gebrek aan openbaarmaking de verwerende partij niet van de plicht ontslaat om de bestreden beslissing afdoende te motiveren. Verwijzend naar een overweging in de bestreden beslissing onderstrepen de verzoekende partijen dat het net om die reden is dat zij in het verzoekschrift hebben opgeworpen dat de verwerende partij “het elimineren van 9 parkeerplaatsen aanvaardbaar” acht “overigens zonder enige motivatie”. Daaruit zou volgens hen blijken dat zij het gebrek aan motivering gehekeld hebben over de stellingname in de bestreden beslissing dat het verlies van parkeerplaatsen aanvaardbaar zou zijn.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partijen met hun verantwoordingsnota een nieuwe wending geven aan de argumentatie in hun verzoekschrift. Het is pas in hun verantwoordingsnota dat de verzoekende partijen voor het eerst uitdrukkelijk kritiek uiten op de overwegingen in de bestreden beslissing. De verantwoordingsnota kan en mag niet gelijkgesteld worden met de mogelijkheid om het verzoekschrift op basis van artikel 17, §2 Procedurebesluit te regulariseren. Dit artikel voorziet immers niet in de mogelijkheid tot het regulariseren van de vereiste om in het verzoekschrift de ingeroepen middelen uiteen te zetten.

Zoals reeds gesteld voeren de verzoekende partijen in het verzoekschrift enkel aan dat zij het “problematisch” dan wel “totaal onaanvaardbaar” vinden dat de verwerende partij negen parkeerplaatsen verwijdt. De eerder terloopse opmerking in het verzoekschrift dat dit gebeurt “overigens zonder enige motivatie” kan, anders dan wat de verzoekende partijen in hun verantwoordingsnota stellen, niet aanzien worden als een aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht. De verwijzing van de verzoekende partijen naar enkele arresten van de Raad kan niet verhelpen aan die vaststelling. Immers zelfs in de hypothese dat het verzoekschrift gelezen zou worden als een aangevoerde schending van de motiveringsplicht moet worden vastgesteld dat het verzoekschrift niet de minste uiteenzetting bevat over de wijze waarop dat rechtsbeginsel volgens de verzoekende partijen wordt geschonden.

3.2

Bovendien moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partijen in de verantwoordingsnota op geen enkel ogenblik aangeven waar en op welke wijze zij in het initieel verzoekschrift de redenen die de hoogdringendheid aantonen, hebben weergegeven. De verzoekende partijen formuleren uitsluitend een omstandige repliek op de in de beschikking van 3 juli 2018 gedane vaststelling dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van artikel 15, 4° Procedurebesluit. Daarmee antwoorden zij evenwel niet op de vaststelling in die zelfde beschikking dat het verzoekschrift op het eerste gezicht geen uiteenzetting bevat van de redenen die aantonen dat een schorsing bij hoogdringendheid verantwoord is.

Gelet op artikel 59/1, §3 Procedurebesluit.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De zaak wordt zonder verdere rechtspleging in beraad genomen.
2. De vordering tot schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is klaarblijkelijk onontvankelijk.
3. Het beroep is klaarblijkelijk onontvankelijk.
4. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 2.100 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 augustus 2018 door:

De hoofdgriffier,

De voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen,

Xavier VERCAEMER

Filip VAN ACKER